цей час – як обростання хвилями.
по колу ширяться тіла.
і лиш деревами похилими
відпочиває омела.

стікають крильцями до кореня
хіба мурахи золоті
і засинають, упокорені,
в непокоpованій воді.

підеш по горло в темінь ликаву.
як дріж холодний по спині,
канонізовано великими
здаються кратери на дні.

опалені або відламані
сліди отетеріють вглиб,
де відобразились на камені
гортанні силуети риб.

ще мить, і вал накриє голову, –
і я не знаю наперед,
чи відкладусь у цьому колові,
чи допливу до тих дерев.

і буду в омелі зманіженій
надію важити малу,
допоки хвилі не піднімуться
і не накриють омелу